

ရွှေစာရံ

၈၇၆၀

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

မှန်ကန်သောသစ္စာ

ကြင်နာသောချစ်ခြင်း

မောင်ကျော်ဦး
၈၉-၉၉ ၇၀၉၃၀

ခက်ထန်...

နွေရာသီ နွေလယ်ခင်းမို့ ပူပြင်းလှသည့် အညာရှခင်းကို ကြည့်ရင်း
လေအေးစက် တပ်ထားသည့် ကားထဲမှာ ပင် ပူအိုက်လာသလို ခံစား
မိရသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကားလမ်းဘေးမှာ မြင်နေရသည့် ထန်းတော
ထဲသို့ ကားကို မောင်းဆင်း သွားလိုက်သည်။ ။

ယခုည နားနား နေနေပေါ့။ ပြန်ရောက်မှာ ပဲ။

ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ခရီးသွားနေရတာ ... တစ်ယောက်တည်းမို့ ခက်
ထန် ဇီဇာကြောင်နေမိ သည်။ ။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုလည်း အားမရ။ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်။ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရ
တွေ ပျောက်ဆုံး နေသ လိုလို။

ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။

လှိုင်းထန်တဲ့ မြစ်ပြင်မှာ လေဆန်၊ ရေဆန်လည်း အားမာန်အပြည့်နှ
င့် လှော်ခတ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့ ။

သို့ပေမယ့် ယခုကျတော့ သူ့ဘဝကား ကန်ရေသေမှာ မျောပါနေရသ
ည့် အပျော်စီး လှေတစ်စင်းလား။

သို့မဟုတ် လေသင့်၊ လှိုင်းသင့်မှာ အလိုက်သင့် ရွက်လွှင့်နေသည့်
လှေကြီးလား။

"အင်း ... "

ခက်ထန် သက်ပြင်း ရှည်ကြီး တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းခါ ... ထန်းတောထဲသို့ ထန်းရည် သောက်ရအောင် ဖြည်းဖြည်း ချင်း လျှောက်သွားမိပါ၏။

ဘီယာတွေ၊ ရမ်တွေ၊ ဝီစကီတွေ ကောင်းတာက တစ်မျိုး။ ပင်ကျရေ ကောင်းတာက တစ်မျိုး ပေါ့။ ယခုအချိန်မှာ သူဌေး ဦးခက်ထန်ရယ်လို့ ဖြစ်မြောက် နေရပေမဲ့ တစ်ချိန်က သူဟာ ကာလသားဘဝ ထန်းရည် သောက်ဖူး ခဲ့ပါသည် ။

ထန်းရည်ခါးနှင့် လယ်ကြွက်ကင်။ ဘယ်လောက်များ လိုက်ဖက် လိုက်သလဲ။ ယခုအခါ အသက်သုံးဆယ် ပြည့်သွား ခဲ့ပေမဲ့ ဆယ်ကျော်သက် ဘဝက အတွေ့အကြုံကို သူမမေ့။

လှမ်းမြင်နေရသည့် ထန်းလက်မိုး ထန်းလက်ကာ ... ထန်းရည်ဆိုင် ထဲသို့ သူလှမ်းဝင်သွား လိုက်လျှင်... နေ့လယ်ပေမဲ့ သောက်သုံးသူ ... ၄-၅ ဦးနှင့် စည်ကားနေသည့် တဲထဲမှာ ထန်းရည် ရောင်းသည့် ဦးကြီးက သူ့ကိုပျူငှာစွာ ဆီးကြိုခဲ့သည် ။

"လာဟေ့....မောင်ရင်၊ လယ်ကြွက်ကြော်နဲ့ ပုရစ်ကြော် တွေလည်း ရှိတယ်၊ ထန်းရေ ကတော့ စစ်သလားမမေးနဲ့ "

သူ့ရှေ့သို့ ဦးကြီးက ကြွက်ကြော် ပန်းကန်နှင့် ပုရစ်ကြော် ပန်းကန် ထိုးပေးပြီး ထန်းရည်ကို မြူအိုးလိုက် ချပေးခဲ့၏။

ခက်ထန် . . . မြူအိုးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ယခုမှ အပင်ပေါ်က ချခါစမို့ ပုဇွန်စိတ် လေးတွေ ခုန်လို့ ။ ကောင်းလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။ ငယ်ဘဝကို သတိရလိုက်မိပြီး သူထန်းရည်ကို အုန်းမှုတ်ခွက်နှင့် တစ်ခွက် ခပ်မြည်းလိုက်သည် ။

နောက် . . .ကြွက်ကြော် တစ်ဖက်၊ ပုရစ်ကြော် တစ်ကောင်။

ခက်ထန် ဦးနှောက်ထဲမှာ အိမ်ကအဒေါ် ဒေါ်မမသီခိုင်နှင့် မောင် . .
.ကျော်ထက်ခိုင်၊ သူ့သမီး မေရူပါခိုင်တို့ အားလုံးကို မေ့သွားသည်။ ။

စိတ်ညစ်စရာတွေ အားလုံး ပပျောက်သွားပြီး ခက်ထန် ထန်းရည်မူး
အောင် သောက်နေမိ တော့သည်။ ။

အဲထန်းရည် မူးပေမဲ့ ကျွဲခိုးတော့မပေါ့။ သူ့မှာ ပေါ်စရာ ကျွဲခိုးမှု
မရှိ။ ပြောလို့ သာ ပြောရပါသည်။ ။ ရန်ကုန်သို့ ညအရောက် ပြန်ရမည်မို့
. . .သိပ်မူးလို့ မဖြစ်ရပါ။

စိတ်အေး လက်အေးနှင့် ထန်းထဲမှာ သူတစ်နာရီလောက် ကြာတော့
အညာဆံတောက် ဖား ဖားလေးနှင့် ၊ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားလေးနှင့်
လုံမငယ် တစ်ယောက်။ ထန်းရည် ရောင်းသည့် ဦးကြီးထံ သို့ရွာဖက်မှ
ခပ်သုတ်သုတ် ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

ဘာတော်ပါလိမ့်။ သမီးလား မြေးလား။ ဦးကြီးက အသားညိုညို ဝ
တုတ်တုတ် ပေမဲ့ လုံမကတော့ ခပ်ဖြူဖြူ အဝါနော သည့် အဖြူ။

မြို့သူချောချော တွေလို မှုန်ဥနေအောင် မချောပေမဲ့ မျက်လုံး၊ မျက်ဖ
နံ၊ နှာတံတို့ နှင့် အတော် ကြည့်ကောင်းသည့် တော၏ သမီးပျိုလေးပါ။

သူကလေးက ထန်းရည်သောက် သမားတွေနှင့် ဆူညံနေသည့်
ဦးကြီး၏ ထန်းတဲထဲသို့ ကိုယ်လေးရိုကာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

နောက် . . .ဦးကြီးကို စကားခပ်တိုးတိုး ပြောပေမဲ့ ခပ်ထန် ကြားနေရ
ပါသည်။ ။

"အဖေ . . . မနက်က အဖေထားခဲ့တဲ့ လမ်းစရိတ်၊ အဖေမိန်းမ ချဲယူ
ထိုး ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒေါ်မြသွင်ကလည်း လမ်းစရိတ် မစိုက်နိုင်ဘူးတဲ့ "

"ဟာ. ဒီမိန်းမ၊ တယ်ခက်တာပဲ၊ မိသွေးပီပီ ရက်စက်တယ်၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မောင်နဲ့ နင့်ကိုပေးစားချင်လို့ ကလီကမာတွေ များ နေတာ ... တောက်..."

"အဖေရယ် ... တောက်ခေါက် မနေပါနဲ့၊ အဖေမိန်းမ အဖေလည်း မနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ ... အခု ပန်းအိ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

"နေဦး သမီးရယ် ... အဖေ လမ်းစရိတ် ရအောင် စုလိုက်ဦးမယ် ... တစ်ပတ်လောက်တော့ စောင့်ပါဦး"

"ဟာ ... အဖေ အရီး ပုံစံကမဟန်ဘူးနော်၊ ပန်းအိကို မြို့လွတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မောင် မုဆိုးဖိုကြီးနဲ့ ခေါင်းချင်းရိုက်နေတယ်၊ သမီးတော့ သူတို့ လက်မှာ မကျဆုံးချင်ဘူးနော်"

"ခက်တာပဲကွာ၊ လူကြုံ ကောင်းကောင်း ကလည်း ရှားလိုက်တာ ၊ ငါကလည်း ဒီမှာ ဆိုင်ထွက် နေရတာ"

ရောင်းရသည့် ထန်းရည်ဖိုးများကို ရေတွက်ရင်း ဦးကြီး အကြံအစည် နေတော့ ခက်ထန် စပ်စု မိသည်။

"ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ၊ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ၊ ရန်ကုန် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကား ကြိုတယ်၊ ဘယ်နှစ်ယောက် လိုက်ကြမှာလဲ"

ပန်းအိဆိုသည့် အညာသူမလေး ... သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်သလို၊ ဦးကြီးကလည်း အားတုံ့ အားနာနှင့် ကြည့်သည်။

"နှစ်ယောက်ထဲပါရှင်၊ ဟို ... အထုတ်အပိုး နည်းနည်းတော့ ပါတာပေါ့နော်၊ ပန်းအိနဲ့ ဒေါ်မြသွင်နဲ့ နှစ်ယောက်၊ အဲ ဟိုဘက်ရွာက မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လည်း ပါဦးမယ်။"

"မိန်းကလေးတွေ ဟုတ်လား၊ ဘာသွားလုပ်ကြမှာလဲ"

"မြို့မှာ အ လုပ်သွား လုပ်ကြမှာ ပါ။ ဒေါ်မြသွင်က စတိုးဆိုင်မှာ အ ရောင်းစာရေးမ လုပ်ရမယ်တဲ့ ၊ တစ်လကို စရိတ်ငြိမ်း ငါးသောင်းရမယ် ဆိုလို့ ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ လိုက်ချင်နေကြတာ"

"သူက ချောတဲ့ လူပဲ ရွေးခေါ်တယ်၊ ဦးကြီးသမီးက ဒီရွာရဲ့ ကွမ်း တောင်ကိုင့်ကို မောင်ရင်ရဲ့ "

ရိုးသားသည့် သားအဖ၏ စကားများ နားထောင်ပြီး ခက်ထန် ရင်ပူ လာမိ၏။ ဒီသားအဖ အညာခံရ တော့မှာ လား။

ပန်းအိဆိုတာ မိထွေးနှင့် နေရသူ။ မိထွေးက သူမောင် မုဆိုးဖိုလက် ကို အပ်ချင်နေသည် ။

သည် တော့ လွတ်ပြီးရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆီပူကိုကြောက်လို့ မီးပုံထဲ ခုန်ချ နေသလိုများ ဖြစ်နေရှာမလား။

"ကဲ . . . ကဲ. . . အဲဒီ(၄)ယောက်လုံး ကားက ဆန့်ပါတယ်၊ သွားပြော လိုက် . . . ရွာထိပ်က စောင့်နေလို့ ၊ ကားအလကား စီးရမယ်၊ ကားခ မ ကုန်တော့ဘူးပေါ့"

"အားနာစရာ မောင်ရင်ရယ်"

"ဒါဆို. . . ဦးကြီးကလည်း ထန်းရည်ဖိုး မယူပါရစေနဲ့ "

"မဆိုင်တာ ဦးကြီးရယ် ... ထန်းရည်ဖိုးက ထန်းရည်ဖိုးပေါ့၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လည်း ဒီကားနဲ့ ပဲ၊ လူတွေတင်ခေါ် သွားတော့ ကုသိုလ်တောင် ရသေးတယ်"

ကောင်မလေး ဝမ်းသာအားရနှင့် ရွာဘက်သို့ ပြန်သွားစဉ် ခက်ထန် အစားအသောက် တွေကို လက်စသတ် လိုက်သည် ။

"ကဲ. . . ကျွန်တော် သွားပြီ၊ ဦးကြီးရဲ့ အဖွဲ့ကို တင်ခေါ်သွားလိုက်မယ်၊ စိတ်ချပါ . . . သူတို့ သွားလိုရာထိ ပို့ပေးလိုက်မယ်"

"အေးကွာ. . . ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ငါတူရယ်"

ဦးကြီးက ဆုတွေ၊ ဘာတွေပေးပြီး ထန်းတဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ။

သူကတော့ ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ လိမ့်ရင်း ရွာထိပ်ရှိ ပန်းအိတို့ အဖွဲ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေမိ သည်။ ။

ဒေါ်မြသွင်နှင့် မိန်းကလေး(၃)ယောက်ကို အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ခက်ထန် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဒေါ်မြသွင်၏ ရုပ်က ဇာတ်ပွဲထဲမှ မိန်းမလည်ရုပ်မျိုး။ ဗီလိမ်ရုပ်ကို သကြားအုပ် ထားသည့် ပုံစံ။

"ကျုပ်တို့ တော့ သွားရေး၊ လာရေး အဆင်ပြေတာပဲ၊ လိုင်းကားတွေနဲ့ သွားရင် အဆင်မပြေဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဒေါ်"

"ခုခေတ်က မိန်းကလေးတွေ တစ်ပြုံကြီးနဲ့ သွားရင် တစ်မျိုးထင်ကြတာလေ၊ လူကို မဟုတ်တာ လုပ်စားသလိုလို ထင်တတ်ကြတာ"

"ကိုယ်မဟုတ်လည်း ပြီးရောပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ ကဲ...တက်ကြ...တက်ကြ"

ကားက ခဲရောင် လင့်ခရူဆာ ကားကြီးမို့ လူများများ ကာပါသည်။ နောက်ဖက်မှာ စုပြုံကြီးနေ ရာယူကြစဉ် ဒေါ်မြသွင်က ကားရှေ့ခန်းသို့ နေရာယူချင်ပုံနှင့် ကပ်လာခဲ့သည်။

အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးမွေး တစ်ပင်တည်းနှင့် အသက်လေးဆယ် ကျော်အရွယ် ဒေါ်မြသွင်မှာ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ်နှင့် ။ သူကရန်ကုန်မှ ။ ဒီလိုပဲ နယ်တွေသို့ အလုပ်သမား လာရှာပုံရသည်။

အကြောင်း သိချင်သည် နှင့် ခက်ထန် ဒေါ်မြသွင်ကို ကားရှေ့ခန်းသို့ ခေါ်တင်လိုက်သည်။

ကားနောက် ထဲမှာ တော့ သူစားခဲ့ရသည့် လယ်ကြွက်တွေလို၊ ပုရစ် လေးတွေလို ကောင်မလေး(၃)ယောက် ပုံစံက ခပ်ပြူးပြူး။

တစ်ခါမှ ဒီလိုကားမျိုး စီးဖူးပုံမရ။ ဒီလို ခရီးမျိုးလည်း ထွက်ဖူးပုံ မရ ချေ။

ကားစထွက်သည် နှင့် ဒေါ်မြသွင်က သူ့ကိုအကဲခတ် လာခဲ့သည်။ ။ ခက်ထန် ရူးသလို၊ ပေါသလို ပုံစံမျိုးနေပြရ၏။

"ဒီကောင်မလေး တွေပုံစံနဲ့ စတိုးဆိုင်တွေက စာရေးမ ခန့်ပါ့မလား ... ပုံစံတွေက ပုံတုံးကြီး"

"မင်းက ဘယ်ကလဲ၊ ရန်ကုန်ကလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ချောင်းသာကပါ၊ ငါးခြောက်ကုန်သည် ... မန္တလေးကို ငါးခြောက်သွားပို့တာ"

"ဒီကားကြီးနဲ့ ငါးခြောက် ရောင်းတာလား၊ ငါးခြောက်နဲ့လည်း မနံပါလား"

"ဒီကားနဲ့ တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ ငါးခြောက်က ကုန်ကားနဲ့ သွား... လူက ဒီကားနဲ့ ပေါ့"

"ဒါဆို ငွေထောလာမှာ ပေါ့..."

ဘုရားရေ။ ပုံစံကြည့်ရတာ မိန်းမ ဓားပြအဖွဲ့များ ။ သူတင်လာ မိလေသလား။

"ငွေမချေလိုက်ဘူးဗျငွေက ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လိုက်သိမ်းလိမ့်မယ်"

"ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်တော့် အဘွားကြီးလေ "

ဒေါ်မြသွင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်သလို သူလည်း လိုက်ရယ်ရပါသည် ။ ခက်ထန် နောက်မှ ကောင်မလေးတွေကို နောက်ကြည့်မှန် မှ တစ်ဆင့် လှမ်းအကဲခတ်မိ၏။

ပန်းအိဆိုသည့် ဦးကြီးသမီးကတော့ သူ့ကိုလှမ်းလှမ်း ခိုးကြည့်နေပြီး ကျန်ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကတော့ အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက် နေသည့် နှယ်။ ဒါမှ မဟုတ် မြိုးထဲက ငါးတွေလို အပူအပင်မရှိ၊ ရယ်မောတွတ်ထိုး လာခဲ့ကြသည် ။

ဝတ်ပုံ စားပုံတွေကလည်း ပန်းအိကသာ မြန်မာဆန်ဆန် ပင်နီအင်္ကျီ ၊ ယောထဘီ ဖြစ်နေပေ မဲ့ကျန်နှစ်ယောက် ကတော့ ဆံပင်တိုတွေ၊ စကတ်တွေနှင့် ။

တောသားမြို့ရောက် ပုံစံ။

"စတိုးဆိုင်တွေ မရလည်း စားသောက်ဆိုင် တွေကတော့ လူလိုနေ တာပဲလေ၊ အဒေါ်လည်း ကြည့်လုပ်ရမှာ ပဲ"

"ဗျာ ... စားသောက်ဆိုင် စားပွဲထိုးဆိုတာ တကယ့် ဟော့ရှော့တွေ လေ၊ အဒေါ်လူတွေလည်း ကြည့်ဦး ... ရှေးခေတ်ဘိုးတော် ဘုရားခေတ် က ပုံစံတွေ"

"သူတို့ ကရော သဘောတူရဲ့ လား၊ စားသောက် ဆိုင်တွေမှာ လုပ်ချင် ပါ့မလား"

ဒေါ်မြသွင်ဟာ ... မကောင်းတာ လုပ်စားသည့် ပုံစံတော့ မဟုတ် လောက်။ ဧကန္တ ပွဲခယူသည့် အိမ်ဖော်ပွဲစား၊ အလုပ်သမား ပွဲစားပင် ဖြစ်ရမည်။

စကားတွေ အမျိုးမျိုး စမ်းကြည့်လည်း ဒီအဖြေ။ သို့သော် ခက်ထန် . . . ပန်းအိအတွက် ရင်ထဲမှာ ပူမိ၏။

အဖြစ်ဆိုးလှသည့် ကောင်မလေးဟာ ... ဘဝကိုမထူး စိတ်နှင့် ကြုံ ရာ အလုပ်ကို လုပ်တော့မှာ လား။ ဒီကောင်မလေးတွေကို သူဘယ်လို ကူညီနိုင်မလဲ။

သည် လိုနှင့် ည ဇနာရီလောက်မှာ သူတို့ အဖွဲ့ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ ကြသည် ။

ဒေါ်မြသွင်က မိန်းမပါး။ သူနေသည့် နေရာထိ။ သူ့ကိုလိုက်ပို့ ခွင့်မ ပြု။ ရန်ကုန် နယ်နိမိတ် ဝင်သည် နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းဖို့ ကားငှားဖို့ လုပ်တော့သည် ။

"ကိုခက်ထန်ကို အားနာလှပါပြီကွယ်၊ အဒေါ်တို့ ဘာသာ ရှေ့ဆက်

ပါမယ်၊ နေရာက အဝေးကြီးကွဲ့၊ ချောင်းသာ ရောက်ရင် ဝင်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဝင်ပါ အဒေါ်၊ ကဲ ... ကားငှားချင်လည်း ငှား"

ဒေါ်မြသွင် ကားဆင်းငှားနေတုန်း သူ့နောက်ခန်းမှ ကောင်မလေး များကို စကားပြောရသည်။ ။ တစ်လမ်းလုံး ဒေါ်မြသွင် အလွတ်မပေးခဲ့ လို့ ပန်းအိကိုပင် စကားမပြောရချေ။

"ဒေါ်မြသွင်က မင်းတို့ သဘောမတူတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ခိုင်းမ ယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုအကူအ ညီ တောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ရော့ ဒီဖုန်းနံပါတ် အတိုင်း ဆက်သွယ်လိုက်နော်၊ မင်းတို့ ရွာကို ပြန်ပို့ပေးပါမယ်"

လိပ်စာကဒ်ကို ကောင်မလေး(၃)ယောက်သို့ ဝေပေးလိုက်ပြီး သူ ... ကားရှေ့သို့ ပြန်လှည့်စဉ် ဒေါ်မြသွင်ကြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

"ကဲ ... ဆင်းကြ၊ ဆင်းကြ၊ အန်တီအိမ် ဆက်သွားကြမယ်၊ မောင်ခ က်ထန် ကိုလည်း ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ကွယ်"

အိမ်နံပါတ်လည်း မပြော၊ လိပ်စာမပြောဘဲ ငှားကားပေါ်မှ ပေါ့ပေါ့ ပြောဆိုနေသည့် ဒေါ်မြသွင်သို့ ခက်ထန် ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက် လိုက်ပါ သည်။ ။

မကြာမီ ... သူတို့ အဖွဲ့ တက်စီ တစ်စီးနှင့် ပါသွားကြပြီး သူ့ကို ပန်း အိ တစ်ယောက်သာ သမင်လည်ပြန် အကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်း ဒေါ်မြသွင် နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ။

ခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိပါစေနဲ့ တောသူမလေးရယ်။

ပန်းအိနန္ဒာ . . .

အဖေ့နာမည်က ဦးနန္ဒာ ပန်းအိနာမည် အပြည့်အစုံက ပန်းအိနန္ဒာ။

နာမည်ကသာ လှပေမဲ့ ပန်းအိဘဝက မလှပခဲ့ပါ။ အင်းလေ . . . ပန်းအိ ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ်။ အဖေ့နောက်မိန်းမ ယူကတည်းက ပန်းအိဘဝ အဖြစ်ဆိုးခဲ့သည် ။

အဖေ့နောက်မိန်းမ ဒေါ်စိုးယုက စိတ်သဘောထား ဆိုးယုတ် ရသည့် ကြားထဲ သူ့မောင်လူ ပျင်းကြီး ဖြိုးတင့်တို့ လင်မယားကိုလည်း ထောက်ပံ့ရသေးသည် ။

အဖေ သိအောင်တစ်မျိုး၊ အဖေ မသိအောင် တစ်မျိုး။ သူ့မောင်ကို ပေးကမ်းသည် ။

နောက်ဆုံး . . . ပန်းအိ အသက် (၁၆) နှစ် အရွယ်။ ရွာက တွဲဖက်အထက်တန်း ကျောင်းမှ ဆယ်တန်း အောင်သည့် နှစ်မှာ တော့ ဒေါ်စိုးယု၏ မောင် ဦးဖြိုးတင့်ကြီး သူ့မိန်းမဆုံးလို့ အိမ်ပေါ်တက် လာသည့် အခါ ပန်းအိအတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေစရာမရှိတော့သလို။

အဖေက ထန်းတဲမှာ ထန်းရည် ရောင်းနေပြီး ဒေါ်စိုးယုက ရွာထဲ ဈေးရောင်း ထွက်သည့် အခါ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ရသည့် ပန်းအိအတွက် ဘဝက မလုံခြုံတော့။

မုဆိုးဖို ပူပူနွေးနွေး၊ အရက်သမား ဦးဖြိုးတင့်က အလုပ်သာ လက်ကြော တင်းအောင် မလုပ်ချင်ပေမယ့် မိန်းမကျ ယူချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်း သေမတတ်။

သည် တော့ ပန်းအိနန္ဒာ ကိုယ့်ဘဝ လုံခြုံရေးအတွက် ကိုယ့်အိမ်မှ
ခွာဖို့ပဲ ပြင်ရတော့သည်။

သည် အခါ မြို့မှာ နေထိုင်သည့် သူတို့နယ်သား ဒေါ်မြသွင်နှင့်
ဆက်မိသွားတော့၏။ ဒေါ်မြသွင် ပြောသည့် ရန်ကုန်တရားနှင့် ကြီးပွား
ရေး၊ စီးပွားရေး တရားတို့ကို ပန်းအိနန္ဒာ သဘော ကျသွားခဲ့သည်။

"ဟေ့ ... ဒီမှာ အလုပ်လုပ်လို့ နင်တို့ တစ်နေ့ အလွန်ဆုံးရ တစ်ထောင်၊
နှစ်ထောင်ပေါ့။ ပြီး ... နေပူစပ်ခါးမှာ ပေါင်းနှုတ်ရ၊ ပဲကောက်ရ၊
ငရုတ်ဆွတ်ရတာ၊ အသားလည်း မည်းသေး၊ အလှပျက် ပါတယ်အေ"

"မြို့မှာ တော့ တိုက်ထဲမှာ နေ၊ ကားအကောင်းစား ကြီးစီးပြီး စား
တော့လည်း အကောင်းစား ရတယ်၊ လစာလည်း တစ်လကို တစ်သိန်း
လောက် အနည်းဆုံးရမှာ ၊ အပိုကြေးတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ ဆို တစ်လ တစ်သိ
န်းခွဲ ၊ နှစ်သိန်း အသာလေးပဲ"

"ဘာတွေလုပ်ရမှာ လဲ"

"စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်လည်း ရတယ်"

"အမယ်... လူတွေအများကြီး မလုပ်ရဲပါဘူး"

"ဒါဆိုလည်း စတိုးဆိုင်တွေမှာ ဝင်လုပ်၊ မလုပ်ချင်လည်း သူဌေးအိမ်
တွေမှာ ကလေးထိန်း ထမင်းချက်ဝင်လုပ် ..."

"ကလေးထိန်း ၊ ထမင်းချက်တာ တစ်သိန်း၊ နှစ်သိန်း ရလို့ လား"

"ရတယ် ... ရတဲ့ နေရာ ပို့ပေးမှာ ပေါ့၊ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ အရီးက အ
ဆက်အသွယ် ကောင်းတယ် ..."

ဒီလိုနှင့် ရွာကမိန်းကလေးများကို ဒေါ်မြသွင် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်

ပို့ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ... ပန်းအိတို့ အလှည့်။ ပန်းအိတို့ သူငယ်ချင်း(၃)ယောက်က တော့ ရွာမှာ ပဲပြန်ပြီး ဈေးဆိုင်ဖွင့်မယ်။ လောလောဆယ် တစ်နှစ်တန် သည် နှစ်နှစ်တန်သည် အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေစုမယ် ဟူသော အတွေးများ နှင့် ပေါ့။

"သူ့အိမ်ကလည်း ဝေးလိုက်တာနော်"

တက္ကစီပေါ်မှာ (၃)ယောက်သား ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်ရင်း ယုန် တွေလို ထိတ်လန့်နေခဲ့ ကြသည် ။

ပန်းအိရယ်...

ထွေးနုရယ်...

မိုးစံပယ်ရယ်...

ထွေးနုနှင့် မိုးစံပယ်က မြို့ကိုသွားရတော့ မြို့ပုံပေါက်အောင် ဆိုပြီး ဆံပင်တွေဖြတ်၊ စကတ်တွေ ဝတ်လို့။ နောက် မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်း နီ တွေနှင့် ။ ပန်းအိ တစ်ယောက်ပဲ နဂိုပုံစံ။

ပန်းအိအသွင်က ရှေးရှေးတုန်းကပုံစံ။ ဆံပင်ရှည်ဆိုတာ ဒီဘက်ခေတ် မှာ တော်တော်ရှားသွားပြီ ဖြစ်ပေမယ့်ပန်းအိတို့ အညာဒေသ တွေမှာ တော့ ရှိတတ်သေးတာပါပဲ။

ဒခေါက်ကွေးအထိ ရှည်သည့် ဆံနွယ်တွေက ပျော့ပျောင်း လှပပြီး ပိတုန်းရောင် ဆံကေသာ။ ရှေ့ဘက်ဆံနွယ် တွေကလည်း လှပစွာဝှေ့ဝဲလို့ ။ ထုံးထားသည့် ကြားမှ ပင် ဘယ်လိုတွေလှပ နေသည် မသိသည့် ဆံပင်

"ရောက်ပြီဟေ့...ဆင်းကြ...ဆင်းကြ..."

ဒေါ်မြသွင် အသံကြောင့် သူတို့ အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင်တွေနှင့် ထိန်လင်းလှပသည့် အဆောက်အဦးကြီး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဒါ...စားသောက်ဆိုင်လား။ ဟိုတယ်လား။ ဒါမှ မဟုတ် ဘာလဲ။

ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲခိုင်းတွေမှာ လူတွေ အများအပြား တွေ့ရပြီး ရှေ့က စင်ပေါ်မှာ လည်း ကောင်မလေး တွေကလို့ ၊ ဆိုလို့ ၊ ဆူညံနေ၏။

"ဟင် . . . ကျွန်မတို့ က ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ရမှာ လား၊ လူတွေအများကြီး၊ အရက်သောက် နေကြ တာလား"

"ဘာဖြစ်လဲ...ကဲ...ဝင်...ဝင် နောက်ဘက်ကဝင်၊ ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ဦးမယ်"

ပန်းအိတို့ (၃)ယောက် တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ်နှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက် ကြရသည် ။ ကားသမားက သူမတို့၏ အထုပ်အပိုးများကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ချပေးခဲ့၏။

ဒေါ်မြသွင်၏ ရုပ်က အရင်လိုမဟုတ်တော့။ မျက်နှာဖုံး ပြောင်းတက်လိုက်သလို တည်တည်တင်းတင်း။ ပန်းအိ မျက်မှောင်ကျူ သွားရသည် ။ ရွာမှာ ပြောခေါ်လာ တုန်းကတော့ အလုပ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု။ သူမတို့ ကြိုက်ရာအလုပ်ကို သွင်းပေးမည်တဲ့ ။

ယခုကျ ... ဒီအလုပ်ကိုပဲ ဇွတ်ခိုင်းတော့မည့် ပုံ။ သည် စဉ် အဆောက်အဦး ထဲမှ လူနှစ်ယောက် အပြင်သို့ ထွက် လာပြီး သူမတို့ ၏ အထုတ်အပိုးများကို သယ်ဆောင် သွားကြသည် ။

"လိုက်ခဲ့ . . .အထဲမှာ ဆရာကြီး စောင့်နေတယ်"

ထိုလူနှစ်ယောက် ပုံစံက ပြီတီတီ။ ပြယ်တယ်တယ်။ ဗွီဒီယိုထဲက လူကြမ်းရုပ်တွေနှင့် ။ ဒေါ်မြသွင်နှင့် အတူ သူမတို့ (၃)ယောက်လည်း နောက်မှ တွန့်ဆုတ်နှင့် လိုက်ရသည် ။

အဆောက်အဦး၏ ဘေးပေါက်မှ နေပြီး နောက်ဘက်သို့ လိုက်သွား ကြရသည် ။ (၃)ယောက် လုံး ရင်တွေတုန် နေမိကြသည် ။

"ဒုက္ခပဲ . . . ငါတို့ ကို ဘာတွေလုပ်ခိုင်းမှာ လဲ မသိဘူး"

"ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဟိုကောင်မလေးတွေ ကြည့်ပါဦး"

လှမ်းမြင်နေရသည့် အထဲသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြလျှင် ပန်းအိတို့ မြင်ရ တာ . . . စကတ်တိုတိုနှင့် ကောင်မလေးတွေ။ ပေါင်ဖွေးဖွေးလေးတွေနှင့် အမူးသမား တွေကြားထဲ လျှောက်သွားနေရတာ။

"ဟဲ့ . . . ပလုတ်တုတ် . . . "

ငေးလွန်းသဖြင့် ပန်းအိုးများကို ခလုတ်တိုက်ပြီး မိုးစံပယ်လဲလျှင် ဒေါ်မြသွင်က သူမတို့ ကို လှည့်ပြီး ကြိမ်းမောင်း လိုက်သည် ။

"ကောင်မလေးတွေ ကောင်းကောင်း လာ၊ တော်ကြာ ဆရာကြီးက နင်တို့ကို အလုပ်မပေးဘဲ နေလိမ့်မယ်"

"ဒီအလုပ်တော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ကလေးထိန်းတို့ ထမင်းချက်တို့ ပဲ လုပ်ပါရစေ . . .အန်တီ"

အန်တီခေါ်မှ သဘောကျမည်မို့ ပန်းအိ ဒေါ်မြသွင်ကို အန်တီလို့ ပစ်ခေါ်လိုက်လည်း အကြောင်းမထူး။

"အလုပ်ကရှားတယ်၊ နင်တို့ လစာကောင်း လိုချင်တယ်မဟုတ်လား၊

ဒီအလုပ်က တစ်လကို တစ်သိန်းခွဲရမှာ "

"တစ်သိန်းခွဲ"

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကြီး သဘောကျ အောင်သာနေ"

ဘာတွေပြော မှန်းလည်း မသိ။ (၃) ယောက်သား စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် လိုက်သွားရပေမဲ့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့် ပြေးချင်နေမိသည်။ ။

နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်တော့လည်း ဦးဖြိုးတင့်က စောင့်နေမှာပဲ။ ယခုမှ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ။

"ဒီအခန်းထဲမှာ ဆရာကြီးစောင့်နေတယ် ခင်ဗျားဝင် ကောင်မလေးတွေ ဒီမှာ စောင့်"

ယမမင်းလို လူနှစ်ယောက်က စီစဉ်ပေးလိုက်လျှင် ပန်းအိတို့ (၃) ယောက် ရောက်ရှိနေသည့် အခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေကြပြီး ဒေါ်မြသွင်ကတော့ အခန်းတစ်ခု ထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်မြသွင် ဝင်သွားသည် နှင့် ယမမင်းနှစ်ယောက်က သူမတို့အနားသို့ ကပ် လာပြီး ပြီတီတီ ရုပ်တွေနှင့် ။

"ညီမလေးတို့ ဘယ်ကလာ ကြတာလဲ"

"ရေနံချောင်း"

"ဪ... ရေနံချောင်းက ဖေကံကောင်းတို့ ပေါ့"

"ဘာ"

ပန်းအိ လိပ်ပြာလွင့်အောင် အော်ထည့်လိုက်လျှင် ထိုလူနှစ်ယောက်က တမင်ပင် လိပ်ပြာလွင့် သည့် ပုံစံနှင့် ။

"ဆောရီး... ဆောရီး အစ်ကိုက စကားမဝီလို့ ပါ"

"ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . သူငယ်ငယ်က နှုတ်ခမ်းကွဲ၊ ကြီးမှ ချုပ်ထားရတာ၊ ခုထိ စကားမပီဘူး၊ စကားပြောရင် နှာနဲ့ "

"အဟား . . . ဟား . . . ဟား. . . "

"ရေနံချောင်းက ဖေကံကောင်းဆိုတာ လူရွှင်တော်တွေရဲ့ ပြက်လုံးလေ၊ ညီမ မကြားဖူးဘူး လား"

ပုံစံတွေ မဟန်သဖြင့် နောက်လှည့် ပြန်ပြေးဖို့ ပန်းအိတို့ ကြိုးစားလိုက်လျှင် ထိုလူနှစ်ယောက်က သူမတို့ ရှိနေသည့် အခန်းတံခါးကို ဂျက်ချ ပိတ်လိုက်သည်။

"ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင်တို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ"

"ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ အထဲမှာ စကားတွေ အကြိတ်အနယ် ပြောနေကြတာလည်း စောင့်ဦးမှ ပေါ့"

"အဆင်မှ ပြေရဲ့ လားကွာ၊ ဒီမိန်းမကြီးက သိပ်လောဘကြီးတာ၊ တစ်ယောက်ကို သိန်းနှစ်ဆယ် လောက်များ တောင်းနေ သလားမသိဘူး"

ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေလဲ။ သူတို့ ပြောနေကြတာ ဘာတွေလဲ။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ လူလူချင်း ခေါင်းပုံ ဖြတ်နေကြသလား။ ရောင်းစား နေကြသလား။

လူကုန် ကူးတယ်ဆိုတာ တိုင်းတစ်ပါးမှာ တင် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်မြန်မာပြည် ထဲမှာ လည်း ရှိသလား။

အောင်မယ်. . . သူက ဘာမို့လဲ။ ဒေါ်မြသွင်ဟာ ဘာမို့လို့ ငါတို့ ကိုကြက်၊ ငှက်၊ ဝက်တွေလို ရောင်းစားရမှာ လဲ။

ပန်းအိ အတွေးနှင့် ဒေါသတွေ တအားထွက် လာရသည်။ ပုံစံကြည့်ရတာ ငါတို့ ကို ရောင်းစား နေပြီထင်ပါတယ်။

သည် စဉ် . . . အထဲမှ ဒေါ်မြသွင်ကြီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထွက်လာသလို သူ့နောက်မှ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ သူဌေးရပ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

"ကဲ . . . ကျွန်မပြောလား၊ တစ်ယောက်က ထူးထူးခြားခြားကို ချောပါတယ် . . . လို့ ၊ ကျွန်မ တောင်းတာ မပိုပါဘူးနော်၊ ဟိုနှစ်ယောက်က တစ်ယောက် ဆယ်သိန်းနဲ့ ရပေမဲ့ ဟိုကောင်မလေး ကိုတော့ နှစ်ဆယ်ပေး .. ."

ပြိတ္တာကြီးလိုလူက . . . ပန်းအိကို သေသေချာချာ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီးမှ ဒေါ်မြသွင်ဘက်သို့ တဟဲဟဲ လှည့်ရယ် ပြောလိုက်သည်။

"ပေးရတော့မှာ ပေါ့ဗျာ၊ တကယ့်ကိုရှားပါး သတ္တဝါလေးတွေပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် စပါယ်ရှယ်ပေါ့"

သူမတို့ကို လူတွေလို သဘောမထားဘဲ ပမာမခန့်နှင့် ရှေ့တွင် ပင်ဈေးစကား တွေပြောနေ ကြလျှင် ပန်းအိတို့ (၃) ယောက်လုံး အလန့်တကြား ထရပ်လိုက် မိကြသည်။

"အန်တီ . . . ရှင် . . . ရှင်ကြီး . . . "

"ဘာ . . . ရှင်ပြောတုန်းက စားပွဲထိုးဆို၊ စတိုးဆိုင်စာရေးမဆို . . . "

"ရှင် . . . ရှင်ကြီး ကျွန်မတို့ ကို ရောင်းစား နေတာလား။ ရှင်ကို ရဲတိုင်မယ်"

"ဟဲ . . .ဟဲ. . . ဟဲ ရောင်းစားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒီမှာ စားပွဲထိုး လုပ်ခိုင်းဖို့ ပါ။ ညည်းတို့လည်း တစ်လ တစ်သိန်းခွဲရမယ်၊ ငါ့ကိုလ

ညင်း အလုပ်သမား ချောချောလေးတွေ ရှာပေးတဲ့ အတွက် ဦးကျော်က ဆုချတာပါ။"

"အို . . . မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ လုံးဝ စားပွဲထိုးမလုပ်ဘူး။ ပြန်မယ် ... ပြန်မယ်..."

"ခုမှ တော့ ဘယ်ရတော့ မလဲကွယ်၊ စိတ်ချ . . . ညီမလေးတို့ကို အစ်ကိုကြီးက ပင်ပင်ပန်းပန်း မခိုင်းရက်ပါဘူး။ သက်သာတဲ့ အလုပ်ပဲ ခိုင်းမှာ ပါ။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အိပ်နေရမယ့် အလုပ်မျိုးပဲ ခိုင်းမှာ ပါ။"

"ဟား . . . ဟား... ဟား... ဟား..."

ငရဲပြည်မှ ငရဲသားတွေနှယ် တဏှာရူး တွေနှင့် ဝိုင်းဝန်းရယ်မော နေကြလျှင် ထွေးနုနှင့် မိုးစံပယ်က ဒူးတွေမခိုင် ကြတော့ဘဲ တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီ။ ပန်းအိကတော့ မခံမရပ်နိုင်သည့် ဒေါသတွေ နှင့် အတူ ... ဒီလူကြီးကို တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ပြီး လွတ်ရာထွက်ပြေး ဖို့ သာ စိတ်ကူး လိုက်သည် ။

သူမ၏ မခံမရပ် နိုင်မှုတွေက အထွတ်အထိပ် ရောက်နေပြီး သူမ လူစိတ်ပျောက် နေတော့၏။

အထူးသဖြင့် မိန်းမသား အချင်းချင်း ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲချနေသည့် ဒေါ်မြသွင်ကြီးဟာ သူမအတွက် အဓိက ပစ်မှတ်။

ဦးကျော်ပေးသည့် ငွေများ ဖြင့် ဖောင်းကားနေသည့် အိတ်ကြီးကို လွယ်ရင်း တဟင်းဟင်း ရယ်နေသည့် လူသားစား ပြိတ္တာမကြီးအား သူမ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိသည့် ဗီးနပ်စ် စကျင်ကျောက် ရုပ်တု နှင့် ဖျတ်ခနဲ ကောက်ရိုက် ထည့်လိုက်သည် ။ ကျောက်ရုပ်က ဘေလောက် အရှည်။

"ခွပ် . . . "

"အား . . . "

ဒေါ်မြသွင်၏ ဦးခေါင်းမှ သွေးတွေ ဖြာခနဲ ထွက်သွားပြီး လဲကျသွား
ခဲ့သလို . . . ကျောက် ရုပ်တုလည်း ခေါင်းကျိုး ထွက်သွားသည်။ ။

"ဟာ . . . "

ဘယ်လိုမှ ထင်မထား ကြသည် မို့ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် ကြော
င်နေကြစဉ် ပန်းအိတို့ (၃)ယောက် အပေါက်ရှိသည့် ဘက်သို့ စွတ်ပြေး
ကြသည်။ ။

"ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . "

ဒေါ်မြသွင် ကိုယ်မှ ပန်းထွက်သည့် သွေးတွေနှင့် မို့ ပန်းအိအင်္ကျီ
အဖြူလေးမှာ သွေးသံရဲရဲ။ သူမတို့ ပြေးထွက်သည့် အပေါက်မှာ ခန်းမ
ထဲသို့ ရောက်သဖြင့် လူတွေအားလုံး အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ။

"ဟ . . . ဟ ဘာတွေဖြစ် ကြတာလဲ"

ပန်းအိတို့ (၃)ယောက်က ရှေ့မှ စားပွဲတွေကို ပတ်ကွေ့ပြေးသလို
နောက်ဘက်မှ လူနှစ်ယောက်က လိုက်ဖမ်းကြသည်။ ။ သို့သော် လာရော
က်ကြသည့် အထဲမှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်း တွေလည်း
ပါသည် မို့ အခြေအနေက ဦးကျော်တို့ ထင်တိုင်းကြဲလို့ မရတော့။

"ကယ်ကြပါ . . . ကယ်ကြပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ ကို သူတို့ ရောင်းစား နေ
ကြပါတယ်"

"ကျွန်မ လူသတ်လာ ခဲ့ပါတယ်၊ နောက်ဘက်မှာ သွားကြည့်ကြပါ"

"ကျွန်မတို့ ကို နီးရာရဲစခန်းပဲ ပို့ပေါ့ရှင်၊ ရဲစခန်းပဲ ပို့ကြပါ၊ ကျွန်မတို့
ရောင်းစားခံ ရပါတော့မယ်၊ ရဲစခန်းကို အကြောင်း ကြားကြပါ"

လူတွေကြားထဲ သူမတို့ အော်ဟစ်နေကြလျှင် ထိုရက်စတော့ရင့်
လည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားပြီး၊ သူမတို့ ပြောသည့် အတိုင်း ရဲဇ္ဇာနသို့
အကြောင်းကြားကြ၊ နောက်ဘက်သို့ သွား ကြည့်ကြနှင့် ထိုညသည် ငရဲ
ပွက်သည့် ညဖြစ်သွားခဲ့သည် ။
